

нових землях. Не дивно, що настільки яскравий і зрозумілий кожному жителю країни образ, був швидко узятий на озброєння політиками і незабаром став важливою складовою політичного життя США. Деякі журналісти зазначали що «The Boston Tea Party» утворився як громадський рух, що виступав проти постійного зростання податків, все більше тяжів до політики. Іншу думку висловлювала англійська «The Guardian», вважаючи прихильників руху звичайними людьми, які втомилися багато сплачувати. Більше того, учасники руху перетворили слово «чай» в аббревіатуру TEA = Taxed Enough Already – досить сплачено податків [2 с. 191-192].

Основні висновки: Таким чином, традиція споживання чаю в суспільстві Британської імперії, трансформувалась в соціально-політичний символ боротьби колонії за незалежність.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бродель Ф. Матеріальна цивілізація, економіка і капіталізм, XV-XVIII ст. Том 1. Структура повсякденності: можливе і неможливе (Переклав з французької Г. Філіпчук; – К. Основи, 1995. – 543 с.
2. Васильков С.В. Бостонское чаепитие и ретроспектива представлений о нем в американской и английской печати // Известия Смоленского государственного университета. – 2012. – №. 4. – С. 183–190.
3. Чу Фен Лей / Філософсько-естетичні та соціокультурні аспекти чайної церемонії (китайська та японська моделі) // Вісник Харківської державної академії дизайну і мистецтв. Мистецтвознавство. Архітектура. – 2007. – № 7. – С. 155-161.

Дмитро Кіосов,

студент 1 курсу магістратури
гуманітарно-економічний факультету
Наук. керівник **О.С. Авдєєва,**
к.і.н., доцент (БДПУ)

ФЕНОМЕН МІЛІТАРИЗАЦІЇ СПОРТИВНОГО ЖИТТЯ У РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ (20-30 ТІ РОКИ ХХ СТ.)

У сучасній Україні питання реформування сфери фізичного виховання та спорту залишається однією з актуальних проблем соціальної політики держави. На сьогодні в Україні не відбувається значних позитивних зрушень у покращенні фізичної, духовної, психічної, соціальної складових здоров'я населення. Аналізуючи історичний процес виникнення, становлення та подальшого розвитку фізичної культури та спорту, варто дослідити один з переламних періодів розвитку спорту, а 20-30 ті роки ХХ ст. (міжвоєнний період).

У радянську добу, фізкультурно-спортивний рух переживав глибокі зміни у всіх галузях, які були обумовлені процесами «модернізації» радянського суспільства (індустріалізацією, колективізацією, урбанізацією, мілітаризацією тощо). У межах даної розвідки зроблено спробу з'ясувати причини виникнення політичних дискусій навколо фізичного виховання та спорту та формування тенденції на мілітаризацію спортивного життя, на підпорядкування фізичної культури та спорту політичним цілям та

інтересам влади.

Саме у 1920–30-х роках формується комуністична концепція радянської фізичної культури та спорту. У замітці на шпальтах газети «Фізична культура» йдеться про те, що перш за все радянська фізична культура відрізняється від західноєвропейської буржуазної фізкультури тим, що базується на ухвалах партії, а не на індивідуалізмі, не на рекордах; на колективній участі у роботі. «Фізкультурники виховуються не для того, щоб піднімати гирі та гарно грати в скраклі. Фізкультурник мусить фізично розвиватися для того, щоб виконувати і перевиконувати завдання, що поставить партія» [1]. У цей період радянська система фізичного виховання була спрямована не тільки на укріплення здоров'я громадян, а й сприяла підтримці значної частини працездатного населення в стані мобілізаційної готовності до оборони країни.

З середини 20-х років почали проявлятися помилки та прорахунки в партійній організації фізкультурно-масової роботи. З'явився ряд течій, представники яких хотіли повернути хід розвитку фізичної культури у напрямку своїх особистих уявлень. «Пролеткультівці» наполягали відмовитися від використання попереднього досвіду, заборонити деякі, на їх погляд, «непролетарські» види спорту (бокс, футбол, гімнастика тощо). Їх гасла і заклики – «Геть спорт!», «Геть брусся!», «Створимо свої пролетарські вправи, свою гімнастику» завдали вже тоді великої шкоди фізкультурно-спортивному рухові. [2, с.165].

У міжвоєнний період спорт не заборонили лише тому, що він мав занадто велику популярність, на яку необхідно було зважати. Вагомим був той факт, що завдяки спортивним змаганням вдавалося дозовано випускати людські емоції та виховувати колективістські почуття (спрямовуючи їх у бажане владі русло). Залучення громадян у різноманітні публічні дієства, акції, мітинги, демонстрації створювало у них відчуття причетності до великих звершень. Основним контекстом таких заходів ставала маніфестація «переваг» радянського способу життя. Фізична культура і спорт слугували елементами соціалізації та згуртування людей, нівелювання соціальних протиріч, створювали єдність (реальну чи бажану?), але з надзвичайно важливими політичними наслідками. [3]

Отже, для радянської влади фізична культура та спорт асоціювались з буржуазним режимом. Багато видів спорту потрапили в «чорний список» радянської влади – були заборонені або просто не підтримувались на державному рівні. Дискусії точились навіть навколо самих термінів «спорт» та «фізична культура», які наповнювались різним ідеологічним змістом та протиставлялись. У ці ж роки з'являється тенденція до підпорядкування фізичної культури та спорту політичним цілям й інтересам більшовиків, що задалегідь обмежувало їх можливості як соціокультурного явища.

Таким чином упродовж 1920-30х рр. головна ідея мілітарної парадигми розвитку фізичної культури суттєво гальмувала розвиток безпосередньо спортивного складника, намагаючись змінити його зміст: замінити фізичне виховання та спорт іншими значеннями (самопожертва, мілітарність тощо), які самі по собі є цілком прийнятними, але ж не мають до спорту та фізичної культури прямого відношення.

ЛІТЕРАТУРА

1. «Фізична культура» – Київ, 1932. – 5 квітня
2. Солопчук М. С. Історія фізичної культури і спорту : навч. посіб. – Кам.-Подільський : Абетка-Нова, 2001. – 235 с
3. Тимошенко Ю. О. Історичні умови та специфіка розвитку спорту й фізичного виховання в радянській Україні в 20-40-ві роки ХХ ст. / Відп. ред. Гуржій О. І. НАН України. Інститут історії України; Національний університет фізичного виховання і спорту України. – К.: ТОВ "НВП" Інтерсервіс", 2014. – 446 с.

Андрій Клименко,
студент 3 курсу
гуманітарно-економічний факультету
Науковий керівник: **Ю. В. Федорик,**
к.і.н., доцент (БДПУ)

**БОРОТЬБА ПРОТИ ТРАДИЦІЙНИХ ХРИСТІЯНСЬКИХ
ТРАДИЦІЙ В УРСР НА ПРИКЛАДІ ЗАПРОВАДЖЕННЯ
ОФІЦІЙНОГО СВЯТА НОВОГО РОКУ**

Актуальність проблеми: В 1991 році Україна виборола незалежність від радянської імперії. Однак, здобувши її наша держава отримала й низку різних свят, які нав'язувалися радянською владою з метою витіснення християнських та самобутніх українських національних традицій. Не стало винятком і Різдво яке було підмінене пишним святкуванням Нового Року.

Аналізуючи процес причеплення нового державного свята до масової культури, можна краще зрозуміти процес радянізації в Україні і, як наслідок, зміни ментальності населення. Вивчення цього питання є тим більш актуальним, з огляду на сучасні тенденції до прагнення українського суспільства відновити свої національні традиції.

Ступінь досліджування проблеми: Цю проблему досліджували ряд вчених, таких як: Ю.О. Каганов, С. М. Садовенко, О. Тарапон та інші.

Мета досліджень: мета роботи полягає в дослідженні перетворень які зазнав комплекс різдвяних свят в Україні в період входження її до складу СРСР.

Методи досліджень: Під час роботи над цією темою були використані такі методи дослідження, як порівняльно-історичний та світоглядний.

Сутність дослідження: З приходом комуністичної влади на терени України більшість церковних свят забороняється, але деякі в зміненій формі залишилися. Одним з таких свят був Новий рік. В дореволюційний період це свято носило лише світський характер й означало початок відліку нового року. З приходом більшовиків до влади відбувся перехід до григоріанського календаря. Початок нового року з 1918 р. зміщувався на 13 днів назад, тобто після нововведень він припадав на останній тиждень різдвяного посту в Православній церкві. Це суперечило релігійним догмам, на що й було зроблено ставку [2].